

Iartă-ne, mătușă,
că nu se va mai repeta...

Vă iert, copii, și Dumnezeu să mă ierte
pentru răutatea mea. Așa este, pentru că
n-am cinstit duminica am pățit
încercarea asta. Ba, am mai supărat pe
Dumnezeu cu blestemele mele...

Mergi liniștită acasă, Anico, și vezi
că **pacea sufletului și dragostea**
sunt cele mai importante lucruri.

Ce bine că s-a terminat.
Am crezut că ne bate.

S-a liniștit totul, dar
voi să vă învățați că
trebuie să-i ascultați
pe cei mari și să
faceți bine treaba
care vă e
încredințată.

Da, bunico. Vom
lua aminte de acum
la tot ce ne vei
spune!

Grafică: Gheorghe Strugaru, Suceava

Cât de grav este blestemul

Preot Vartolomeu - Suceava

Duhul Sfânt ne spune prin Sfântul Prooroc David că sunt unii oameni care aruncă vorbele lor ca pe niște săgeți veninoase sau ca pe niște săbii ascuțite. Și într-adevăr, așa cum aruncarea unor săbii ascuțite pot provoca răni de moarte celor pe care îi ajunge, tot la fel cuvintele rele și mai ales **blestemele** pot răni grav pe cei cărora le sunt adresate. O asemenea vorbă răutăcioasă și plină de venin poate lăsa o urmă mult mai gravă decât palma sau nuiaua. Aceasta se întâmplă pentru că orice cuvânt poate avea o mare încărcătură. Cuvântul este purtătorul unui mesaj dar și al duhului care însoțește mesajul. În acest sens, cuvintele duhovnicești sunt purtătoare de har. Ele nu numai că ne învață cele bune, dar ne aduc și bucurie, pace, întărire și ne înalță pe treptele desăvârșirii.

Deși Mântuitorul Iisus Hristos ne-a avertizat că „pentru orice cuvânt rostit în deșert vom da seama în ziua judecății”, mulți oameni tratează cu ușurință acest aspect al vorbirii și nu-și dau seama cât de grav este să vorbești urât, pățimăș sau cu răutate.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că „*cel care blestemă se face gură a diavolului*”. Câți copii suferă necazuri, boli și greutăți în această viață, pentru că au fost blestemați chiar de proprii lor părinți! Cât de grav este păcatul acesta!?! Blestemul denotă în primul rând lipsa iubirii adevărate. De obicei omul blestemă la mânie, plin de mândrie, atunci când îl deranjează ceva la persoana de lângă el sau când a fost jignit ori înfruntat. Acestea nu pot fi niciodată o scuză.

Dumnezeu ne-a poruncit să iubim chiar și pe vrăjmașii noștri și să răsplătim cu bine și celor ce ne fac rău, să ne rugăm și să îi binecuvântăm pe cei care ne blestemă. Și atunci ce îndreptățire putem avea vreodată să ne mâniem și să atragem răul asupra cuiva pentru că ne-a deranjat sau ne-a supărat la un moment dat? În realitate mândria, răutatea și orgoliul ne împing spre un asemenea păcat de moarte. Să ne gândim cât de mult și cât de des Îl supărăm noi pe Dumnezeu, Cel care ne-a creat și Care ne dă toate bunătățile și cât de mult ne rabdă El.

Dacă noi ne facem judecători și pedepsitorii fraților noștri să nu ne mirăm dacă vom avea parte de aceeași pedeapsă pentru că Mântuitorul a spus: „Cu judecata care judecați veți fi judecați și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura” (Matei 7,2). Dumnezeu este bun și iubitor de oameni și „nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu”, iar dacă din neștiință sau din alt motiv cineva a blestemat sau a fost blestemat trebuie să se spovedească în timpul cel mai scurt pentru a primi dezlegare și trebuie să se străduiască să evite acest păcat.

Blândețea și bunătatea împletite cu credință și fapte bune ți-aduc un bun nume. Virtutea răbdării te ajută să fii model pentru multă lume.

Limba este mădularul cel mai binefăcător și cel mai vătămător al omului. Deși e un mădular mic, totuși limba produce fapte mari. Un cuvânt bun te încălzește și în vremea gerului celui mai aspru; dimpotrivă, o vorbă rea și în vremea căldurilor celor mai mari îți provoacă friguri. Un cuvânt blând este în stare să potolească mânia, iar o vorbă grosolană poate provoca tulburarea.

Sfântul Macarie cel Mare

Îndemn

Lecturați din Sfânta Scriptura (Noul Testament),
Epistola Sf. Apostol Iacob, capitolul 2.